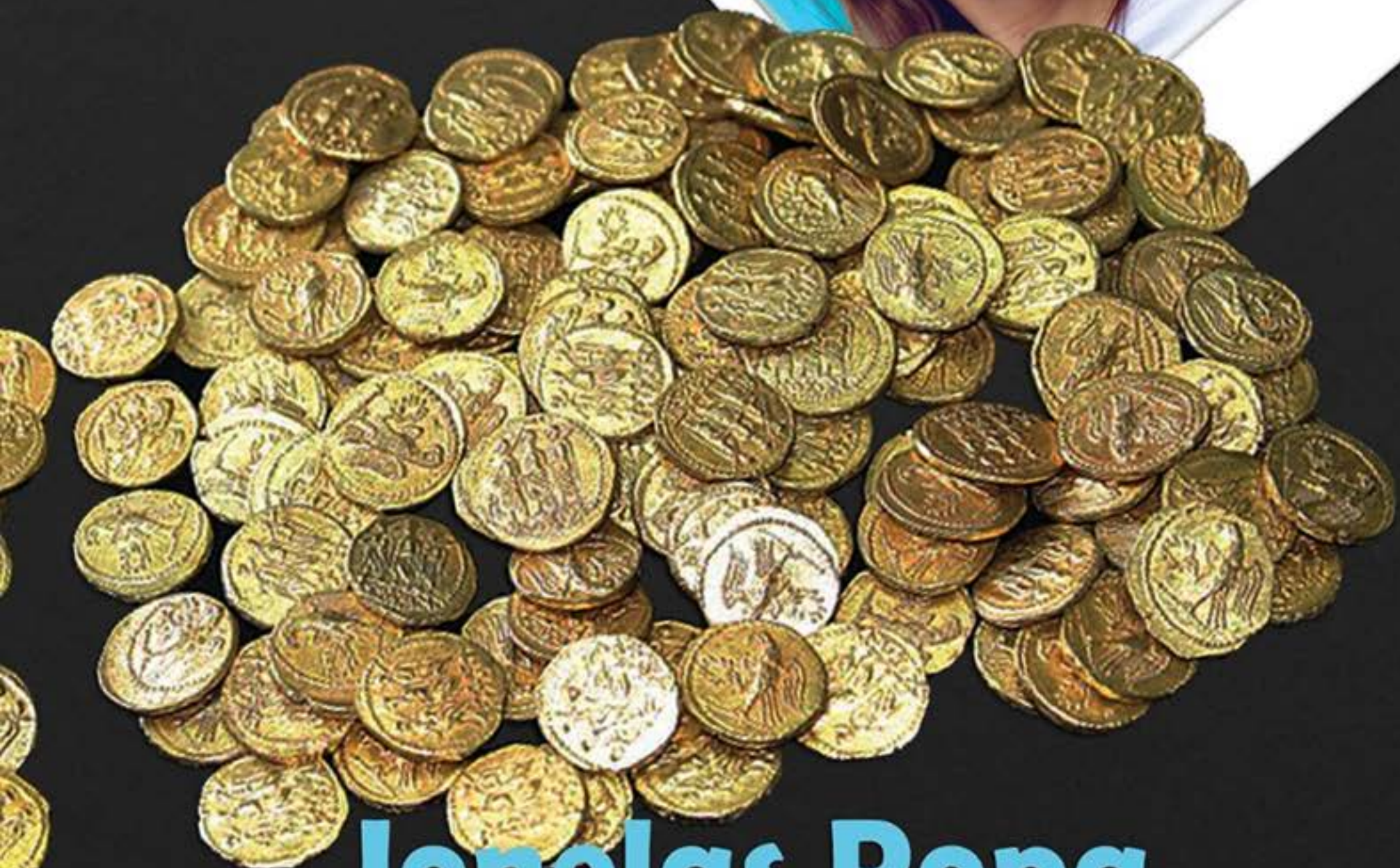

FEBBRA AURULUI

Ionelas Popa

IONELAS POPA

Febra aurului

Editura

Velvet **Story**

Mogoșoaia, 2021

© Editura Velvet Story
Strada Tufanului, 3 C, Mogoșoaia 077135
jud. Ilfov, România

Difuzare/ distribuție carte
www.velvetstory.ro
e-mail: office@velvetstory.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
POPA, IONELAS

Febra aurului / Ionelas Popa. - Mogoșoaia: Velvet Story,
2021

ISBN 978-606-95245-4-1

821.135.1

Copertă: Ciprian Tănăsescu
Editor: Alina Ioana Dinu
Lector: Alina Ioana Dinu
DTP: Cristian Negoii

IONELAS POPA

Febra aurului

Editura

Velvet **Story**

Mogoșoaia, 2021

I

Un zvon de toamnă neconfirmat pâlpâi dinspre dimineață peste București, apoi se stinse chinuit, lăsând să se ivească o zi de august ca oricare alta. Una dispusă să-și înmoaie cu fermitate pensula în sufletul ei dogoritor pentru a-și picta migălos revărsarea caniculară pretutindeni, chiar și-n cele mai umbrite străzi ale înghesuielii urbane, chiar și-n... chiar și-n cele mai umbrite unghere ale trupurilor omenești.

Pe o astfel de zăpușeală ieși Răzvan Vlara din garsoniera lui – al cărei balcon, înadins extins, părea mai degrabă agățat de colțul unui bloc ce se răsucea către pasajul Mărășești – și, după ce privi cu vădită frământare în toate direcțiile, mai puțin la soare, cumpăni adânc și prelung ca înaintea unei decizii cruciale. În sfârșit, iată-l că se hotărî și... o luă spre stânga, către trotuarul umbrat de vizavi. Așa ajunsese să traverseze strada printr-un loc nepermis și, după cum îi stă bine unui om enigmatic, dădu alte semne de preocupare discretă înainte de-a se amesteca pe de-a-ntregul printre bucureștenii grăbiți. Adică... exact printre cei despre care credea că sunt predestinați să-și risipească cu-atâta indiferență viața,

cel mai adesea în epuizantul cotidian. „Uf, bine că puținul care le mai rămâne și-l distribuie fără să știe în bucurii înșelătoare”, mai cugetă el acum și o coti la dreapta prin fața unei biblioteci în care nimeni nu văzuse pe nimeni intrând vreodată cu chef de lectură.

Mai mult de nevoie, bărbatul care abia împlinise treizeci și șase de ani revenise de aseară din oaza lui de liniște, dibaci pitulată între două resturi muntoase, acolo unde se retrăgea de fiecare dată când se supăra pe insensibilul București. Cam des, e-adevărat și asta, căci în ultimii ani pretexte de reproș găsea din orice. Permanent. Ba chiar, de vreo doi ani încoace s-ar fi certat definitiv cu mult prea îngâmfatul București, dar nu prea avea-ncotro. De-aici îi veneau banii, cam puțini, dar singurii!

După ce cochetase cu mai multe profesii – de la microfonist la reporter însărcinat cu investigații criminalistice și de la ziarist însărcinat cu de toate la gazetar neînsărcinat cu nimic – de niște ani buni se oprise la cea de detectiv. Taman la cea mai puțin bănoasă dintre ele. Iar o nimerise! Așa era el, când se punea problema de femei și bani, făcea ce făcea și tot cea mai proastă decizie lua.

Acum, aflat într-o toană indescifrabilă, Răzvan Vlara zâmbea vag, fără o adresă precisă. Așa părea, fiindcă în realitate se îndrepta fără tragere de inimă către agenția de detectivi a amicului său, „Dinozaurul”,

situată într-o clădire veche din miezul mult prea încins al Căii Vitan.

Iată-l! Cu chipul lui de om derutat și mersul lui de om hăituit mai făcu încă nouă pași pe trotuar, șapte pe o scurtătură descrisă de o potecuță ce tăia colțul unui spațiu verde și, după ce depăși o doamnă cochetă cu suflet fals ocrotitor, ajunse.

Înăuntru, așa cum rareori se întâmpla, azi era adunată întreaga echipă de detectivi. Adicătelea și „Dinozaurul”, și Radu Ristea, și Oana Arsene, și... Și cam atât! Primul, cu uitătura unui șef care își pierduse de mult numărul subalternilor, trăgea cu un extaz nestăpânit dintr-o țigară, ca și când din acel fum argintiu își absorbea energia de care avea nevoie pentru a se avânta într-o mare confruntare. Una din care nu se putea întoarce altcumva decât victorios. Una din care... Aiurea! În vasta sa activitate cunoscuse atâtea eșecuri, încât de-o vreme le uitase și numărul. Bine că-i mai rămăseseră întipărite pe termen lung niscaiva urmări profund usturătoare.

Al doilea detectiv, cu vreun deceniu mai tânăr decât șeful său, se îndestula prelung și zgomotos dintr-o cafea caldă, puternic aromată. Era felul lui de a se răsfăța alergând după pojghițe de caimac, cel mai adesea în timp ce-i ținea isonul „Dinozaurului” pe orice temă aprig dezbătută. Uneori și pe marginea celor insuficient stăpânite, alteori chiar și pe marginea celor total necunoscute!

Azi, singura care părea cu chef de muncă era Oana Arsene. Cea cu fața durdulie de lângă fereastră care, după ce răspunsese mecanic la un mesaj telefonic, acum încerca să elaboreze un raport detaliat despre o investigație în care obținuse aproape tot din ceea ce-i ceruse mult prea prețiosul beneficiar. Nimeni altul decât un milionar nițel cam naiv, îndrăgostit lulea de o moderatoare celebră, căreia îi plăcea să spună frecvent despre sine că este „femeie de casă”, deși exista o mărunță diferență de percepție. Moralista – bine înfiptă în mijlocul micului ecran în plină oră de audiență – era într-adevăr „femeie de casă”, dar numai dacă așa pot fi catalogate cele care sparg casele altora... acolo unde diva se arăta neînduplecată spre asfințit și neîntrecută spre zori.

Apariția lui Răzvan Vlara în agenția de detectivi păru să-i învioreze pe toți ceilalți care, în semn de prețuire, îl îmbiară fie cu o cafea, fie cu un pahar de apă plată, fie cu un trabuc. Le acceptă afectuos pe toate și, după ce se așeză calm pe primul scaun din dreapta – rezervat oaspeților de seamă, dar și celor obișnuiți – privi în jur vigilant și solemn. Atât de vigilant, încât parcă voia să surprindă orice schimbare din încăpere; atât de solemn, încât, după ce își încrucișă pretențios picioarele, încercă să obțină o poziție cât mai confortabilă, adecvată pentru un taifas prelung. Firește, și select!

Nu reuși. Pufni condensat printre buzele cărnoase, apoi se trase un pic mai în sus. Tot degeaba. Reveni rapid la poziția inițială și își încruciașă picioarele invers, de această dată stângul peste dreptul. Da, parcă era un pic mai altfel! Drept dovadă, după zâmbetul din colțul buzelor părea mulțumit; după grimasa din mijlocul obrazilor... era loc și de mai bine.

Între timp, Oana Arsene își reluase munca la raport, iar cei doi bărbați se uitau la Răzvan Vlara ca vițeei la poarta nouă, fără a cuteza să intre pe cea întâlnită ori să plece în căutarea alteia. Îndrăzni totuși „Dinozaurul”, cel care pretindea că într-o discuție balanța dintre cât vorbește unul și cât ascultă celălalt trebuie să fie obligatoriu echilibrată, deși în practică cel mai adesea uita. Uita și se comporta ca și când, într-o conversație, dacă vrei să-ți manifesti întâietatea opiniilor, trebuie să vorbești cât mai mult și să ascuți cât mai puțin. Dacă se poate, spre deloc!

Acum tuși scurt din nevoia de a-și drege vocea, apoi, cu un aer pe care și-l dori șugubăț, i se adresă oaspetelui:

– Răzvane, să nu-mi spui c-ai plecat din creierul munților ca să ne ajuți la cazul' legat de comoara dacică?

– Ba chiar asta spun..., confirmă Răzvan Vlara trecându-și degetul arătător prin barba de câteva zile și inelarul prin ciocul de câteva săptămâni. Păi... nu așa ne-a fost înțelegerea!?

– Ba da! Eheii, v-am spus eu că vine, continuă „Dinozaurul” și privi cu fală către Radu și Oana, de parcă Răzvan Vlara fusese educat și instruit de el exact cu acea asprime benefică de care mai apoi se simte mândru orice maestru.

– Da, ai avut dreptate! îi confirmă repede Radu Ristea, așa cum fac subalternii obedienți cu șefii dependenți de laude.

– Adevărul e că și noi l-am ajutat să dezlege ițele ultimului caz, reveni „Dinozaurul” arogându-și mai multe merite decât se impunea.

– Da, ce e corect... e corect! acceptă Răzvan Vlara cu jumătate de gură în timp ce începu să maseze trabucul pe toate fețele.

De-aici, discuția dintre cei trei bărbați continuă firesc despre vremea din Munții Leaota, acolo unde Răzvan Vlara își vopsise recent căbănuța, despre garsoniera din București, acolo unde același Răzvan Vlara nu mai voia nici măcar să-și vopsească tavanul băii inundate de minimum trei ori pe an de o vecină excentrică – ce se îmbrăca zilnic aidoma unei actrițe scăpătate și se dezbrăca săptămânal pe balcon, aidoma unei trufandale în încercarea de a-și bronză sânii pe toate fețele, despre care uitase de ani buni cât de blegiți sunt -, dar și despre multe alte subiecte arzătoare. Mai puțin despre politică, fotbal și femei.

– Și... despre ce ziceți că este vorba? reveni Răzvan

Vlara curios să afle cum anume și-ar putea ajuta colegii bucureșteni în cazul care le dăduse atâtea bătăi de cap.

– Of, vorba este despre o moarte suspectă și despre o comoară, răspunse „Dinozaurul” și începu să-și trosnească degetele ca pe niște vreascuri bune de întețit focul. Da, chiar așa, despre o crimă și o comoară care ne-au venit de hac, repetă el de parcă nu fusese suficient de bine înțeles. Nu mai știm ce să facem, încotro să ne îndreptăm și, ca dracu’ să fie și mai negru decât întunericul deplin, am apucat să-i luăm banii femeii nu numai pentru munca noastră, dar și pentru comisionul de rezolvare a cazului.

– Mi-nu-nat! silabisi Răzvan Vlara și râse înghesuit.

– Minunat pe dracu’... Așadar, reluă „Dinozaurul” subiectul de unde îl lăsase, în primăvară, un bărbat teribilist din Deva, cu un nume predestinat... Teleleu Florin... s-a înarmat cu un detector de metale și a luat la picior Munții Orăștiei, pe care-i cunoștea din copilărie ca pe buzunarele bunicului, de unde se aproviziona constant cu mărunțiș și țigări.

– Înțeleg! Dar... dar deținerea și utilizarea detectoarelor nu este reglementată cumva printr-un act normativ? întrebă Răzvan Vlara ca și când își adusese aminte despre un subiect de presă documentat cândva de el.

– Ba da, dar..., interveni și Radu Ristea, apoi se opri brusc, de parcă atinsese un subiect de discuție pe cât de sensibil, pe-atât de inutil.

„Dinozaurul” dădu din cap aprobator, dar și dezgustat. Cu mânecele de la cămașă sumese degaja o forță imensă, dublată de o determinare aprigă rurală, despre care ceilalți mai știau că uneori este și inefficientă. Mai puțin el. Da, tocmai el! Acum, de parcă se contempla îndurerat pe sine însuși, își privi cămașa transpirată la subsuori, se mirosi prelung, strâmbă din nas a dezgust și, de parcă se decisese să depășească toate obstacolele insurmontabile, continuă revigorat firul povestirii.

– Toate bune și frumoase, omu’ era și-n drumeție cu cortul, dar și la ce-o da Domnu’... Poate un lysimach, poate un coson, poate o brățară dacică valoroasă din a... Din... aoleu!

Deodată, în agenția de detectivi își făcu apariția o tânără c-un chip superb, din care mai întâi își atrăgeau atenția ochii prelungi și nasul subțire, ușor în vânt, ca și când părea făcut special să adulmece interese. Aidoma feselor ridicate, ce stăteau să plesnească sub o fustă scurtă bleu, din care plecau în surdină două picioare nesfârșite concepute spre a fi răsfățate, dar care, din păcate, își arătau doar o parte din coapsele atent bronzate.

Bine și-atât! Ei lasă, asta e, puteau fi privite, în schimb, pe de-a-ntregul, gambele zvelte, delicat arcuite și atent epilate, ce luceau în lumina zilei chemând la atingeri suave bărbații. E-adevărat, mai abitir pe cei

vânjoși, cu permisul de acces la femeii vizat la zi, dar și pe cei care ori îl pierduseră, ori uitaseră că deținuseră cândva așa ceva.

Da, într-adevăr, tânăra avea forme atrăgătoare, pe deplin conturate, airdoma unor fructe exotice pârguite, însă... însă inaccesibile. Cumva, așa cum sunt doar cele aflate la mare înălțime, care pot fi admirate de cei mai mulți și culese doar de câțiva. La ora potrivită, dar și în deplină taină!

Ce mai, de parcă era făcută pentru uzul unora și abuzul altora, avea de toate! A, buzele? Impertinente! Sâni? Așijderea!

Când salută, Oana Arsene îi recunoscă imediat glasul nou-sositei și, după ce se ridică iute de la biroul ei, o îmbrățișă cu putere ca după o revedere peste care trecuse ceva timp. Apucă să îngaime ceva – din care bărbații înțeleseră că cele două fuseseră cândva colege, iar pe musafiră o cheamă Roxana Tache – apoi se retraseră sub privirile lor încremenite în colțul îndepărtat al încăperii. Cel dinspre dulapul masiv de stejar, scaldat până-n ora zece doar pe jumătatea superioară de lumina strălucitoare a soarelui care, drept bonus gratuit la pachet, scotea la iveală și praful fătat continuu de mult prea bârâitele motoare de pe mult prea circulata stradă.

Acum, ca-ntr-o reprezentație captivantă, se distingeau doar vocile tinerelor. Auzi-le! Bucuroase de

revedere, se mângâiau cu lucirile din priviri și vorbeau una peste alta ca două rândunici puse pe şușoteli după ce văzuseră atâtea prin depărtatele țări calde... neștiind că pe-acolo le despărțise doar o biată coamă de deal. Și toate acestea, așa cum o fac doar femeile care se simt privite. Și mai ales admirate de bărbații cu opinii trainice, conform cărora picioarele lungi ale femeii te încântă, dar adevărata satisfacție o găsești doar între ele.

Așa și era! Incapabili să continue importanta discuție, cei trei se holbau la Roxana cu acea convingere secretă potrivit căreia, indiferent cât de mult ți-ai iubi partenera, adaosul din mijlocul trupului tău de bărbat răscolit tot îți impune s-o încerci și pe ea. Doar o dată, doar de două ori, doar de... Acum însă, privirile cârcotașe schimbate între ei fără opreliști spuneau cu mult mai mult de-atât. Spuneau că Roxana era făcută să răvășească bărbați. Ba și mai amplu de-atât, spuneau că Roxana nu era făcută să iubească, ci doar să fie iubită. Cu zbuluciu, cu durere, cu apetit nesfârșit ori cu orice altceva, numai forță brută să fie.

La o analiză sumară a chipurilor, cel mai impresionat dintre bărbați părea „Dinozaurul”. Se uita cu o privire șerpească la tânăra proaspăt-sosită, fără a-și ascunde subînțelesul perfid, de parcă Roxana ar fi avut nestatornicia și dezmațul în globulele din sânge. Așa era el, cataloga repede femeile și nu știa să-și

tăinuiește nici intențiile, nici dorințele, nici aventurile. Ba dimpotrivă, despre ultimele povestea pretutindeni, adăugând și de la sine pe ici pe colo, astfel încât să facă relatarea cât mai spumoasă. Și reușea. Fără nicio remușcare, fără nicio efortare, doar cu o naturalețe credibilă.

Așa se face că despre ultima lui cucerire pretinsese, cu o emfază nederanjantă, că este printre cele mai frumoase femei din Colentina. Deși, dacă un vânt indiscret i-ar fi suflat iubitei lui machiajul, genele false, placările dentare, meșele rebele ce-i prelungeau părul pe alocuri, precum și adaosul de pe unghii, sâni și fese, probabil că admiratorului ocazional i-ar fi pierit subit orice poftă specifică masculului și-ar fi purces la căutarea unui ascunziș. Unul care să-i ofere o protecție deplină.

Acesta fusese și motivul pentru care un prieten de-al „Dinozaurului” afirmase tranșant că nicio femeie nu este urâtă, ci doar femei care nu știu la cine să apeleze pentru înfrumusețare; și tot acesta fusese și motivul pentru care, la aceeași intimă consfătuire, un bărbat din același anturaj pretinsese că iubita „Dinozaurului” face parte din categoria acelor femei care nu mai știu cum arată în realitate. Nici măcar ele despre ele!

La rândul lui, Radu Ristea – care din poziția în care se afla o vedea pe Roxana Tache mai bine decât ceilalți – privea către ea când pe furiș, când de-a dreptu’,

dar nicicum îndrăzneț. Nu că n-ar fi avut poftă de ea și pe burta plină, ci pentru că așa era el, timid când descoperea o femeie atrăgătoare.

Acum, de parcă vru s-arate c-a rămas netulburat de prezența ațâțătoare a Roxanei, luă un aer sobru și încercă să spună ceva despre caz. Nu reuși. După ce se bâlbâi ca un om incapabil să-și pună ordine-n gânduri și-n fraze, îi ieși ceva de genul:

– Ce mai, nu... nu e ușor...

– Ce nu e ușor, Radu? îl tamponă „Dinozaurul” cu acea aroganță specifică șefilor, arătată de aceștia mai ales în prezența persoanelor străine pe care vor să le impresioneze.

– Brr... îî... să...

– S-o dezbrăcăm p-asta sau să rezolvăm cazul, continuă „Dinozaurul” în șoaptă, profitând de faptul că cele două tinere erau acaparate de discuția lor.

Vorba vine. Vorba vine, căci cel puțin una dintre ele, Roxana Tache – a cărei față fină nu se împurpurase niciodată la vederea bărbaților – nu numai că era dezinhibată, dar și trăgea cu urechea la discuția ce-o viza.

– Îî... și una, și alta, confirmă tânărul pe aceeași tonalitate joasă după ce se mai dezmetici puțin.

– Fleacuri! ripostă sictirit „Dinozaurul”, de parcă nimic nu era mai simplu, deși la caz lucrau de luni bune fără să-i dea de cap, iar în ceea ce privește încercarea

de convingere a tinerei ar fi putut să lucreze și ani întregi, căci dacă nu dovedea potențial financiar... cel mai probabil, tot degeaba.

Răzvan Vlara zâmbi și se abținu să se pronunțe. Profesiile pe care le avusese înainte de-a o coti către detectivistică îl șlefuiseră definitiv, dar înainte de toate îl învățaseră să fie ceva mai discret. Ceea ce nu însemna că nu-i plăceau femeile reușite. Dimpotrivă, însă... Însă acum, după ce un gând insuficient lămurit îl scoase din starea vegetativă, spuse:

– Rămăsesem la Lisimah și Dromihete... care se războiau, iar noi nu știam de partea cui să intrăm în luptă...

– A, da! se dezmetici „Dinozaurul”. Așa, la un moment dat, după cum pretind autoritățile, Teleleu Florin a alunecat și, având mai multă grijă de detectorul de metale rare decât de capul lui, s-a lovit la tâmpla stângă de un colț de piatră... sau stâncă... Dus a fost!

– Da, a murit pe loc, interveni și Radu Ristea schimonosindu-și fața a durere nemărginită.

– Cine l-a găsit? întrebă curios Răzvan Vlara în timp ce își scoase un carnețel din buzunarul din dos.

– Unu'... Un rudăraș de vreo doisprezece ani, care n-are nici cel puțin certificat de naștere. Dar stai să vezi... ceea ce e interesant încă n-ai aflat. La vreo lună după finalizarea cercetărilor și stabilirea cauzei decesului... evident, accident, zic ei, ne-a căutat sora

victimei, stabilită în Canada, care ne-a cerut sprijinul. Femeia, un reputat medic veterinar, pretinde că fratele ei a sunat-o cu câteva zile înainte să moară, pentru a-i spune că e pe punctul de a descoperi o comoară din monede de aur. Că erau cosoni... ori lysimachi... ori brățari...

– Asta nu v-a mai spus sora lui...

– Nu, nu știa femeia. Dar, din ce-am aflat noi de la un specialist în numismatică, prin zonă au fost descoperite cantități imense de monede de aur bătute sub inscripția lui Coson, respectiv de tip pseudo-Lisimah... Ultimele, emise în cetatea Tomis, se pare, au ajuns și în împrejurimile sitului arheologic Sarmizegetusa...

– Prin zonă, în afară de copil, nu mai era nimeni? Întrebă Răzvan Vlara încurcat.

– Nu, nu cred. De fapt, nu știm cu precizie... Autoritățile spun că nu, dar noi am aflat că la câțiva kilometri distanță mai erau și alții cu corturile, dar n-am reușit să aflăm niciun nume. Ce mai, e încurcată speța...

– Credeți c-aș putea vorbi și eu cu sora decedatului? reveni Răzvan Vlara ridicând din sprâncene.

– Sigur, uite... ăsta e numărul ei de telefon, spuse „Dinozaurul” și arătă cu degetul spre agenda deschisă de pe birou. Dar vezi să nu uiți de fusul orar din Canada... Așa, continuă tot el, cred că cel mai bine ar fi să-i spui adevărul, adică să te prezinți ca fiind

cineva care a venit să întregască echipa noastră de detectivi pentru a-i rezolva cazul. Măcar punctăm și noi la capitolul impresie... sesizează și ea că ne implicăm cu tot personalul și cu tot arsenalul din dotare.

– Da, rachete aer-sol... și aer-subsol, interveni Oana, care cu puțin înainte de această replică începuse să-i dezvăluie Roxanei câte ceva despre cei trei bărbați, ca o prezentare sumară și mai ales discretă a lor.

Intervenția femeii-detectiv le oferi celorlalți ocazia să-și îndrepte din nou capul spre Roxana, însă de această dată privirile cu care o dezbrăcau meticulos la pielea goală erau diferite. De fapt, diferite și nu prea... Atât cât să întărească privitorului neutru convingerea potrivit căreia diferența dintre bărbați este aceea că unii vor ca femeia ațâțătoare să le aducă plăcere, iar alții... să le aducă plăceri.

– Bună ar fi racheta aer-subsol, am scoate la iveală toate comorile dacice... Mai o monedă, mai o brățară spiralată..., o completă Radu, după care se prefăcu preocupat să-și răsfoiască agenda de lucru, acolo unde ultima actualizare figura de pe la mijlocul lunii martie.

– Șefu', reveni Oana privindu-l fățiș pe „Dinozaur””, Roxana a absolvit Facultatea de Drept și, mai nou, vrea să se facă detectiv. Nu-i pui o vorbă bună pe la vreo agenție din București... că tu-i cunoști pe toți!?

Ceilalți își ridicară concomitent bărbia. Ca și când voiau să scruteze frumusețea depărtării, își prelungiră

fără reținere privirea pe Roxana, tânăra înzestrată cu un instinct cuceritor, instruită parcă să atace inimi ori să bulverseze destine.

– Ehei, pentru asta trebuie să faci mai întâi practică... ca să dovedească abilități, spuse „Dinozaurul” privindu-i trupul cu un înțeles pe care-l pricepură toți.

– Atunci, pentru început, poate o ținem în agenția noastră, profită Oana de oportunitatea ivită.

– Da, dar fără bani! ținu să precizeze „Dinozaurul” într-un fel caracteristic inimitabil, același care-i făcuse pe unii să spună despre el că și atunci când transpiră ține cu tot dinadinsul să o facă mai altfel decât ceilalți, adicătelea... cu mai multă finețe.

– De acord, de când pot să-ncep? întrebă cu hotărâre Roxana, ignorând orice aluzie ori privire schimbată cu subînțeles pe seama ei.

– Îi, chiar de azi! îi confirmă „Dinozaurul” ușor încurcat. Tu când vrei, Răzvane, să pleci în capitala dacică? continuă tot el privind de această dată către Vlăra.

– Eu? Cât mai repede... probabil de mâine, primi acesta răspunsul.

– I-auzi, de azi nu se poate. Dacă vrei, numai de mâine, reveni „Dinozaurul” cu răspunsul așteptat de Roxana și zâmbi complice.

– Ce bine! exclamă tânăra, apoi își îndreptă privirea către Răzvan Vlăra cu acea expresie ce transmite

rugămintea nerostită: „Vrei să mă iei cu tine?”

Oana Arsene o susținu necondiționat și, privindu-l gales pe Răzvan Vlara, îl îndemnă din cap să accepte. Acesta, cum altfel, zâmbi cu blândă îngăduință către cele două tinere și consimți la fel, fără cuvinte. Răspunsul primit o determină pe Oana să exclame „Super!”, iar pe Roxana să scape în eter un murmur vesel prelung, finalizat într-o vocală ascuțită.

De-aici discuția reveni pe marginea cazului „Comoara dacică”, acolo unde Răzvan Vlara își reproșă vânzoleala inutilă ce-l făcea să-și risipească perfidul gând în mai multe direcții. De unde, mai apoi, bucățelele împrăștiate se repositionau ca niște drone și, după ce descriau câteva bucle scurte, porneau hotărâte spre mijlocul unui trup. Al Roxanei!

Gata, iată-l că reuși să se-adune. După ce își sechestră orice pornire sexuală, acum părea de un calm imperturbabil, aproape desăvârșit. Cu mintea limpede, încercă să-și clarifice câteva nedumeriri, iar unele aspecte și le notă meticolos într-un carnețel gri, de care era nedezipit din ianuarie. De fapt, așa proceda în fiecare an calendaristic — își cumpăra câte unul, dar de culori diferite, dintr-un motiv numai de el știut. Dacă-l întrebai ce culoare are carnețelul din urmă cu trei ani, cel mai probabil nu o brodea din prima.

Și nici din a doua!

II

Mânați de dorința de a-și explora gândurile, Răzvan Vlara și Roxana Tache își luară rămas bun de la ceilalți și, ca o trecere firav fantomatică, ieșiră unul în spatele celuilalt din agenția de detectivi. El, etalându-și spatele drept; ea, etalându-și fesele ridicate. El, cu mina bărbatului convins că o conversație lungă subțiază esența până la dispariție; ea, cu mina femeii ale cărei mistere sunt întotdeauna de nepătruns.

Acum, când razele soarelui cădeau aproape vertical peste creștetele bucureștenilor și nici măcar o adiere haotică nu îndrăznea să le taie elanul, cei doi se îndreptau agale spre terasa umbroasă a mall-ului din apropiere. Cum altfel decât povestind. Așa cum o fac oamenii care nu știu nimic unul despre altul, așa cum o fac oamenii care abia așteaptă să cunoască orice unul despre altul. Dar nu oricum, ci aidoma semenilor potoliți, care știu să-și reprime bucuria conferită de contrazicere ori împotrivire. Și mai ales, aidoma intelectualilor care cred că numai ei au simțăminte.

Într-adevăr, Roxana Tache fusese colegă de liceu cu Oana Arsene, iar prietenia dintre ele continuase și pe

timpul studenției, deși prima absolvise Facultatea de Drept, iar cealaltă Facultatea de Jurnalism. Mai apoi drumurile lor se distanțaseră treptat, pe nesimțite. Greu de spus și de ce, însă poate fiindcă Roxana Tache se angajase ca ghid la o agenție de turism ce prelua excursioniști români în țări asiatice, ori poate fiindcă...

Dar în sfârșit, asta mai puțin contează! Câtă vreme viața i se păruse frumoasă, tocmai fiindcă nu-i căutase niciodată sensul, cu-atât mai puțin se obosise să-și explice parcursul sinuos al unor banale relații de prietenie. Chiar, ce rost ar fi avut!?

Contează doar că, de vreo jumătate de an, după ce se săturase de la atâta colindat, tânăra revenise în București și, impresionată de poveștile Oanei Arsene, dar mai ales de calitățile pe care pretindea că și le descoperise recent, se hotărâse să devină detectiv. Nu însă unul oarecare, ci exact unul dintre cei care descoperă săptămânal infractori pe care nimeni altcineva nu i-a dibuit în ani întregi. Deși, ca s-o spunem pe-a dreaptă, Roxana căuta mai mereu o cale netezită, lină, fără obstacole la vedere ori cu piedici ascunse privirii.

Ei, și cel!? Dincolo de toate astea, tânăra era pe deplin convinsă ca va avea succes. Unul răsunător! I-ar fi plăcut totuși să trăiască pe vremea lui Sherlock Holmes, dar să umble cu perimata lupă de-atunci în moderna poșetă de-acum. Permanent, fiindcă nu se știe niciodată când îți trebuie!

Iar dacă pretențiile n-ar fi fost prea exagerate, și-ar mai fi dorit să investigheze îndeobște bărbați. Dintr-un motiv deslușit! Fiindcă printre aceștia, Roxana Tache se simțea stăpână pe sine, dar și fiindcă se convinsese repede că bărbații sunt ușor de ghicit. Atât de ușor, încât atunci când își dau drumul imaginației îi găsești fie între două sticle, fie între două picioare. Îndeobște de femeie!

Aici tânăra se aseamnă cumva cu Răzvan Vlara. Și lui i-ar fi plăcut să trăiască acum niște sute de ani. Mai precis, atunci când nu existau arme cu glonț și blindate, ci doar săbii și cai. Și mai ales hanuri izolate. Da, exact așa! Iar el să meargă din unu' în altu', să-și facă baie în butoi și să-și lase spatele lat frecat de o tânără cu bluza albă pe sub care să-i clocotească nurii. De la prea multă frăgezime! Sau, dacă s-ar fi putut, să-l spele chiar hangița... Ori, și mai bine, poate chiar fiica ei. Da, dar niciodată aceeași, de fiecare dată o alta... De fapt, oricare dintre ele, dar musai să aibă sânii ceva mai mari. Ceva mai mari, dar și mai tari. Tari, dar și drepți. Drepți, dar și cu sfârcurile ușor ridicate-n sus. Da, într-adevăr, ce minunat ar fi fost!

Acum însă, Răzvan Vlara lăsă toate aceste rezonabile cerințe deoparte și reuși să se strecoare cu abilitate prin hățișul de sentimente confuze din sufletul Roxanei, acolo unde află că aceasta preferă bărbații maturi. Mai abitir pe cei care emană siguranță și, totodată, sunt

dispuși să-și ocrotească permanent și cu toată forța femeile de lângă ei. Interesant!

Interesant, însă, din nefericire, ea avusese parte doar de cei înfundați într-un adagio nedorit, care nu se făcuseră nicicum remarcați. I-o spuse detectivului tristă, ca o femeie jupuită de așteptări, în vreme ce la colțul ochiului drept i se ivi o bobită și jumătate de lacrimă. Ambele cristaline, ambele nevinovate!

Răzvan Vlara oftă mai mult dezorientat decât adânc. Știa el ceva. Știa că, dacă ascuți femeile despre cât de nedemni sunt bărbații de iubirea lor, o iei razna. Știa, dar degeaba!

Iată-l, înstrăinat până și de propriile convingeri. De-acum, după ce se apropie de convingerile ei, rămase adânc impresionat. Atât din pricinile abia expuse, cât mai ales din alta. Tânăra atent pudrată și rujată de lângă el, din trupul căreia răzbăteau uneori aprige fierbințeli, distribuia complimente cu un tact admirabil și știa să-i arate o stimă profundă, alimentată fără intenție de prietena ei, Oana Arsene. Cea care îi vorbise despre Răzvan Vlara ca despre un detectiv care nu cunoscuse niciodată eșecul, omițând deliberat (sau poate nu?) să-i amintească și despre cazurile în care nu cunoscuse izbânda deplină. Și mai ales, omițând să-i spună despre el că, după primele întreprinderi necugetate, începuse de-o vreme să se familiarizeze cu ele.

Cât despre Răzvan Vlara însuși, odată aflate toate

părerile tinerei despre el, uitase tot. Chiar și că, de obicei, femeile care îți aduc cele mai mari plăceri îți aduc și cele mai mari neplăceri. Uitase până și una dintre regulile pe care și le impusese încă de la începutul muncii detectiviste. Acea că, atunci când cineva se arată impresionat de calitățile tale, ești obligat să-ncerci să-i descoperi interesele ascunse.

Ei, și!? Când Roxana, cu același chip blajin și aceeași mângâiere în glas, începu să-l acopere iar cu mici cuvinte de răsfăț, Răzvan se simți ca un mare șef. Cel care, dacă nu-și permite și o mină oficială, parcă nu-și arată pe deplin rangul. Iar de-aici, toate se leagă. O privire măreață trebuie însoțită obligatoriu și de un mers adecvat. Celălalt! Cel țanțoș, din care lipsește doar redingota, gulerul scrobit și mănușile de atlas.

Bine-nțeles, cu ceva vreme-n urmă recursese și Răzvan Vlara la mersul bățos, cel care-l forța să spună că are doar câteva vicii. Prea puține totuși, și nici acelea întregi, iar pe deasupra și betege. Ehei, trecuseră ceva ani, acum privea lucrurile altfel... Bine, fie, vreți realitate, așa-i? Atunci... luați realitate! De fapt, privea lucrurile altfel... și nu prea. Dacă pretinzi că sunt virtuți pentru a căror manifestare este nevoie și de unele vicii, iar apoi, ca să vezi coincidență, exact dintre acelea ai și tu... tot un drac!

— Știi... aș vrea să te întreb prin ce anume se distinge domeniul în care lucrezi? îndrăzni Roxana să-i întrerupă ultimele frământări.

– Uf, greu de spus... Poate că, în detectivistică, fiecare descoperire îți oferă o altă perspectivă.

– Aha! Și... ai avut multe reușite? reveni ea cu o altă întrebare, dar de această dată clipi din gene ca și cum știa dinainte răspunsul.

– Categorical! răspunse sigur pe sine Răzvan Vlara.

– Și... și ce simți după fiecare succes?

– Oho, multe!

Față de cei care cred că femeile sunt interesate doar de bărbatii chipeși, Răzvan Vlara era ceva mai realist. Conștientiza că tânăra nu este atât de mult atrasă de înfățișarea lui, cât mai ales de ascuțimea minții lui. De detectiv! Cumva, se împăca cu gândul că este ca atunci când o femeie este convinsă că iubește un bărbat, fără să-și dea seama că iubește celebritatea lui.

– Multe, multe, dar care este cel mai important sentiment traversat? insistă ea să-i smulgă un răspuns convingător.

– Sentiment traversat!? Nu știi... poate... Simți că atunci când reușești, uiți că ești un simplu muritor, admise el cu nesfârșită încredere în sine, dar numai după câteva bâlbâieli.

Acum, la terasa unde se așezară să bea un suc rece, Roxana și Răzvan încercară de mai multe ori să se prindă nepregătiți pentru a-și vârî convingerile proprii în capul celuilalt. Uneori reușiră, alteori se combătură cu diplomație, lăsându-și doar ochii să-și ciocnească

privirile pornite din ei. Nu ieșiră însă scânteii, dar nici licăriri inofensive.

Și, deși ceva părea să se lege între trupurile lor, nu zăboviră prea mult sub umbrela sufocată de reclame cu produse toxice. De fapt, zăboviră chiar mai puțin decât prevăzuseră, dar se mințiră ceva mai mult. Delicat, totuși!

Ea, de parcă își căuta cea mai ascunsă ipostază a eului, pretindea că ia numai decizii bune și nu face niciodată vreun gest necugetat. La a doua țigară îndrăzni chiar mai mult și susținu că de ceva timp se hotărâse să-și deretice meticolos prin viață. Începuse deja cu apartamentul, apoi se oprise. Epuizată. Dar chiar și-așa, în ciuda rigorii pe care și-o pretindea, vorbea mai degrabă despre o rigoare inefficientă, când inexplicabil de permisivă, când inutil înăsprită, în ciuda pe alocuri, care se putea chema oricum. Oricum, mai puțin rigoare.

Discuția avansă repede. Într-atât încât Roxana îndrăzni să-i dezvăluie detectivului că abia ce se decisese să-și abandoneze iubitul, lăsându-l înfierbântat în propriul entuziasm exact când insul se aștepta mai puțin. Și cu toate acestea, nu se simțea suficient de satisfăcută, motiv pentru care l-ar fi strivit pe „Fost” ca pe-o furnică neînregistrată în nicio evidență a speciei. Doar așa, ca să nu mai rămână nimic din el, nici măcar amintirea! Dar mai ales pentru a cunoaște și ea ceseamă satisfacția deplină!

Oricum, nu prea găsisese în el nimic demn, pretindea ea. Găsisese în schimb prefăcătorie, aroganță, viclenie, lașitate, dar și învălmășeli de intenții rele, care culminau cu încercarea lui de a face din căsătorie o afacere, ori poate o extensie spre lumea selectă în care nu reușea să pătrundă... Și puturos... cât încape. Exact așa, puturos cât încape, căci „Fostul” știa cel mai bine să cadă într-un somn prelung, niciodată suficient, în urma căruia lăsa întotdeauna o pată mare de salivă pe pernă... Iar când se trezea, avea nevoie de două ore pentru a-și reveni pe deplin.

Impardonabil! Ce mai, era clar, atâtea rele adunate într-un singur om ca-n fostul ei iubit cu greu mai puteai găsi la altcineva. Indiferent de meleguri.

Și totuși, sfidând orice surprindere, motivul despărțirii era altul. Îl prinsese în pustietatea unui amurg sângeriu cu o amică de-ale ei, una blondă, botoxată prin toate părțile esențiale. Și nestatornică tot cam pe-acolo!

Cumva, parcă avea dreptate. După cum parcă dreptate avea și „Fostul”, care pretindea că lucrurile ar fi stat exact invers. Invers, căci în realitate el ar fi prins-o pe Roxana cu un mascul insensibil, care pe deasupra mai avea și mintea dezumflată de la incapacitatea de a absorbi ceea ce trebuie. Dar și mușchii umflați de la capacitatea de a absorbi ceea ce nu trebuie. Mai ales steroizi!

Asta zicea fostul iubit al Roxanei, dar nu era credibil. Nici n-avea cum! Ca bărbat, e greu să-l crezi pe un alt bărbat combătând-o pe Roxana... Dar nu neapărat fiindcă tânăra arăta atât de tentant, și nici măcar fiindcă își etala ostentativ fesele jucăușe, cât mai ales fiindcă își făcuse un țel din a-și racola bărbații prin cochetăria ei exagerată, după cum pretindea „Fostul”. Da, dar din răutate!

Bine, fie! Ca să rămânem până la capăt corecți, e greu să-l crezi pe acesta câtă vreme ești apăsător pe atâta brutalitate de dorință de a-i cunoaște Roxanei toate părțile. Mai ales pe cele intime. Măcar o dată! Apoi, într-adevăr, poți să-i dai și „Fostului” un pic de dreptate, deoarece în viață este bine să fii echidistant și nepărtinitor.

Dar până-atunci, aidoma detectivului, nu aveai altceva mai bun de făcut decât să crezi în ceea ce credea Roxana. Iar ea credea multe! Da, credea că e neînțeleasă. Credea că e subapreciată pe nedrept. Credea că le face pe toate bine. Credea și ofta cu mult mai mult decât se impunea. Credea și, spre a-l convinge pe Răzvan Vlăra de veridicitatea celor afirmate, un zâmbet amar umbrit de suferință i se ivi timid la colțul buzelor și i se dispersă necontrolat spre pomeții strălucitori. Cumva, ca atunci când durul contact cu realitatea cioplește definitiv unde reflexive de durere.

Taman de-asta uneori nici nu prea știa ce să facă. S-ar fi împăcat cu „Fostul”, dar...

– Ori ierți, ori nu, aici nu există sferturi sau jumătăți de măsură, se pronunță Răzvan Vlara cu fermitatea omului care se înșală rar, spre deloc.

– Da, frumos spus, așa am să fac! îi confirmă tânăra supusă, cu acea înțelegere pe care o acordă femeia doar sfătuitorului ei intim, ori mai degrabă bărbatului căruia urmează în curând să-i cedeze.

Detectivul o privi cu și mai multă încredere și o aprobă satisfăcut. Răstimp în care gândul îi fugi cu de la sine putere la faptul că, indiferent de ceea ce susține, bărbatul își dorește o femeie abia pârguită, dacă se poate aromată, zemoasă și... și în niciun caz una ofilită ori cu veleități intelectuale peste ale lui.

În atare condiții, își dezminți și Răzvan Vlara un pic din versiunea reală. Nu atât din proprie inițiativă, cât mai ales din cauza Roxanei, a cărei rugămintă porni ca din inima unei femei mistuite de multe curiozități, printre care, e-adevărat, și vreo două cam josnice. Deh, ce să facă și el, doar nu era să-i spună adevărul gol-goluț!? Mai ales că pasiunea din privirea lui arăta că ar fi drămuit-o cât mai mult... Dacă s-ar fi putut, de ce nu, poate chiar și-o lună-ntreagă.

Așa apucă și el să-i dezvăluie că, în relațiile cu femeile, este un bărbat statornic. Statornic în nestatornicia lui, dar asta nu i-o mai spuse. Ce sens ar fi avut!? Recunoscă totuși că este divorțat, dar doar o singură dată. Era mai bine așa. Și chiar dacă s-ar fi

impus să-și accepte toată partea urâtă din el, ca un om prevăzător ce era, ar fi avut răspunsurile pregătite în buzunarul din dos, lângă carnețelul gri.

Căsătoria? O devălmășie ciudată în care ori lași pe altul să se agațe de viața ta, ori ești lăsat de altul să te-agăți de viața lui. Vorbele urâte lansate dinspre acoliții ultimei „Foste”? N-ai ce le face, imaginația bolnăvicioasă a oamenilor nu are granițe precise, chiar dacă pleacă doar dintr-un punct... vama! Da, din păcate omul este produsul a ceea ce gândesc ceilalți despre el. Așa e viața! Și, în ciuda generoaselor eforturi pe care le faci, tot se vor găsi unii care să nu le remarce, dar și alții care să le considere insuficiente.

Cum însă nu fu cazul să se justifice, își păstră argumentele tot acolo, în buzunarul din dos. Cine știe, poate cu altă ocazie...

Desigur, am și vești bune. Or, dacă Răzvan Vlara era divorțat, era mai liber decât toate pasările cerului. Mai puțin decât lebedele, turturelele și... Dar pe-astea nu le socotește aproape nimeni, fiindcă sunt monogame prin gena lor responsabilă. Sau, mai corect spus, prin gena lor iresponsabilă!

La final, înainte de a conveni să se revadă a doua zi dimineață pentru a lua cu asalt Sarmizegetusa, se mai mințiră puțin, dar tot delicat, apoi plecară amândoi în direcții diferite, ca după un schimb de produse în care fiecare e mulțumit că l-a înșelat pe celălalt.